

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 180 (XXIV) — Nr. 559

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Miercuri, 8 august 2012

SUMAR

<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>	<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE			
Decizia nr. 669 din 26 iunie 2012 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 6 din Legea nr. 285/2010 privind salarizarea în anul 2011 a personalului plătit din fonduri publice	2-4		
Decizia nr. 672 din 26 iunie 2012 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 24/2008 privind accesul la propriul dosar și deconspirarea Securității	4-9		
HOTĂRĂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI			
768. — Hotărâre pentru modificarea și completarea Hotărârii Guvernului nr. 1.372/2009 privind înființarea, organizarea și funcționarea Institutului de Investigare		a Crimelor Comunismului și Memoria Exilului Românesc	9-10
		805. — Hotărâre privind darea în administrarea Ministerului Administrației și Internelor, prin Inspectoratul de Poliție Județean Dolj, a unor imobile trecute în domeniul public al statului.....	11
		ACTE ALE CONSILIULUI SUPERIOR AL MAGISTRATURII	
		637. — Hotărâre pentru modificarea și completarea Regulamentului de ordine interioară al instanțelor judecătorești, aprobat prin Hotărârea Plenului Consiliului Superior al Magistraturii nr. 387/2005	12-15

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE**CURTEA CONSTITUȚIONALĂ****DECIZIA Nr. 669**

din 26 iunie 2012

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 6 din Legea nr. 285/2010 privind salarizarea în anul 2011 a personalului plătit din fonduri publice

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Cristina Teodora Pop	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Carmen-Cătălina Gliga.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 6 din Legea nr. 285/2010 privind salarizarea în anul 2011 a personalului plătit din fonduri publice, excepție ridicată de Oana Vasilescu în Dosarul nr. 5.774/2/2011 al Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 232D/2012.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Magistratul-asistent referă asupra faptului că la dosarul cauzei Ministerul Justiției a depus note scrise prin care solicită respingerea excepției.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de admitere a excepției de neconstituționalitate, arătând că textele criticate creează discriminare între persoanele care au promovat într-o altă treaptă de vechime în profesie sau în funcție înaintea datei de 1 ianuarie 2011 și cele care au promovat după această dată. Se arată, în acest sens, că salariul nu este recalculat cu ocazia trecerii într-o altă tranșă de vechime, fiind un drept câștigat, ci se mărește cu procentul prevăzut de lege pentru promovarea în treapta corespunzătoare.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 16 noiembrie 2011, pronunțată în Dosarul nr. 5.774/2/2011, **Curtea de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 6 din Legea nr. 285/2010 privind salarizarea în anul 2011 a personalului plătit din fonduri publice**, excepție ridicată de Oana Vasilescu într-o cauză având ca obiect anularea unei decizii de revizuire a pensiei.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se arată, în esență, că, în măsura în care calculul indemnizației de

încadrare conform dispozițiilor art. 6 din Legea nr. 285/2010 duce la un quantum al acestei indemnizații mai mic față de cel calculat potrivit prevederilor Legii-cadru nr. 330/2009 privind salarizarea unitară a personalului plătit din fonduri publice, în condiții identice de vechime în muncă și vechime în funcție, textele criticate creează discriminare între persoanele care au trecut la o tranșă superioară de vechime în cursul anului 2011 și cele care au trecut la o astfel de tranșă anterior intrării în vigoare a Legii nr. 285/2010. Se susține, în concluzie, că, în prezent, pentru aceeași categorie de salariați, aflați în condiții identice de vechime în muncă și în funcție, sunt aplicate două sisteme de salarizare paralele, fiind încălcat, astfel, principiul constituțional al egalității în drepturi prevăzut la art. 16 din Legea fundamentală, prevederile constituționale ale art. 4 și, totodată, dreptul la muncă și protecție socială statuat la art. 41 din Constituție.

Curtea de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal opinează că textele criticate sunt neconstituționale în măsura în care salariul/indemnizația calculată potrivit acestora este mai mică decât cea calculată conform dispozițiilor Legii nr. 330/2009.

Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului apreciază că textele criticate nu încalcă dispozițiile constituționale invocate de autorul excepției. Se arată, în acest sens, că Legea-cadru nr. 330/2009 a fost abrogată prin dispozițiile art. 39 lit. w) din Legea-cadru nr. 284/2010 privind salarizarea unitară a personalului plătit din fonduri publice, legiuitorul urmărind să evite, în acest fel, posibilele dezechilibre financiare pe care aplicarea acestei legi le-ar fi putut provoca, permițând, astfel, ultraactivitatea reglementării anterioare legii supuse abrogării, în privința modului concret de calcul al salariilor/soldelor/indemnizațiilor brute lunare. În acest fel, a fost menținut quantumul salariilor/soldelor/indemnizațiilor dinaintea reducerilor prevăzute prin Legea-cadru nr. 330/2009, fără a se aduce atingere prin aceasta dreptului la muncă și la protecția socială a muncii. Se arată, de asemenea, că dispozițiile art. 6 din Legea nr. 285/2010 se aplică în mod nediscriminatoriu întregului personal plătit din fonduri publice. Se face trimitere la deciziile Curții Constituționale nr. 1.073 din 16 septembrie 2010 și nr. 1.114 din 23 septembrie 2010.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, notele scrise depuse la dosar, susținerile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 6 din Legea nr. 285/2010 privind salarizarea în anul 2011 a personalului plătit din fonduri publice, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 878 din 28 decembrie 2010, care au următorul cuprins:

— Art. 6: „(1) În anul 2011, avansarea personalului încadrat pe funcții de execuție în gradația corespunzătoare tranșei de vechime în muncă se face prin încadrarea în clasele de salarizare corespunzătoare vechimii în muncă dobândite, prevăzute la art. 11 alin. (3) din legea-cadru, personalul beneficiind de o majorare a salariului de bază avut, corespunzător numărului de clase de salarizare succesive suplimentare multiplicat cu procentul stabilit la art. 10 alin. (5) din legea-cadru, fără acordarea salariului corespunzător coeficientului de ierarhizare aferent noii clase de salarizare.

(2) În anul 2011, pentru personalul de conducere se aplică în mod corespunzător prevederile alin. (1).

(3) Prevederile alin. (1) se aplică în mod corespunzător și la trecerea într-o altă tranșă de vechime în funcție pentru personalul care ocupă funcții din cadrul familiei ocupaționale «Justiție», respectiv vechime în învățământ pentru personalul didactic de predare universitar și preuniversitar.

(4) Personalul care, în cursul anului 2011, desfășoară activități noi care presupun, potrivit legii-cadru, acordarea unor clase de salarizare succesive celei deținute pentru funcția respectivă beneficiază de o majorare a salariului de bază, respectiv a soldei/salariului de funcție, corespunzător numărului de clase de salarizare suplimentare multiplicat cu procentul stabilit la art. 10 alin. (5) din legea-cadru.”

Se susține, în esență, că dispozițiile legale criticate contravin dispozițiilor constituționale ale art. 4 referitor la unitatea poporului și egalitatea între cetățeni, ale art. 16 cu privire la egalitatea în drepturi și ale art. 41 privind munca și protecția socială a muncii.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată următoarele:

Legea-cadru nr. 330/2009 privind salarizarea unitară a personalului plătit din fonduri publice, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 762 din 9 noiembrie 2009, a fost abrogată prin dispozițiile art. 39 lit. w) din Legea-cadru nr. 284/2010 privind salarizarea unitară a personalului plătit din fonduri publice, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 877 din 28 decembrie 2010. Curtea reține că această intervenție legislativă a avut ca scop evitarea posibilelor dezechilibre financiare pe care aplicarea Legii-cadru nr. 330/2009 le-ar fi putut provoca.

Curtea reține, de asemenea, că avansarea personalului încadrat pe funcții de execuție în gradația corespunzătoare tranșei de vechime în muncă și calculul indemnizațiilor potrivit acestor gradații se face potrivit normelor juridice în vigoare la data unei astfel de avansări, cuantumul ce ar fi putut fi

calculate potrivit legislației aplicabile anterior acestei date neavând regimul juridic al unor drepturi câștigate. De altfel, Curtea subliniază faptul că legiuitorul poate interveni oricând, din rațiuni ce țin de politica economico-financiară a statului, cu reglementarea unor criterii de avansare și a unor metodologii de calcul al indemnizațiilor obținute în urma avansării, ce devin aplicabile de la data intrării lor în vigoare, înlocuind vechile norme având același obiect, pe care le abrogă.

Prin Decizia nr. 20 din 2 februarie 2000, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 72 din 18 februarie 2000, Curtea a reținut că pensia de serviciu pentru magistrați, introdusă în anul 1997 prin efectul modificării și completării Legii nr. 92/1992 pentru organizarea judecătorească, la fel ca și pensia de serviciu pentru militari, prevăzută de Decretul nr. 214/1977 privind pensiile militare de stat, cu modificările ulterioare, au fost instituite în vederea stimulării stabilității în serviciu și a formării unei cariere în magistratură sau, după caz, în rândul cadrelor militare permanente. Conform reglementărilor menționate, pensia de serviciu se acordă la împlinirea vârstei de pensionare numai magistraților, respectiv militarilor care, în privința totalului vechimii lor în muncă, îndeplinesc condiția de a fi lucrat un anumit număr de ani numai în magistratură sau, după caz, ca militar. Caracterul stimulativ al pensiei de serviciu constă, atât în cazul magistraților, cât și în cel al militarilor, în modul de determinare a cuantumului pensiei în raport cu salariul, respectiv cu solda avută la data ieșirii la pensie. Constatând că aceste elemente care diferențiază regimul de pensionare al militarilor și al magistraților de regimul general al pensiilor asigură un tratament juridic specific celor două categorii de asigurați, Curtea Constituțională a reținut că instituirea pensiei de serviciu pentru cadrele militare și pentru magistrați nu reprezintă un privilegiu, ci este justificată în mod obiectiv, ea constituind o compensație parțială a inconvenientelor ce rezultă din rigoarea statutelor speciale cărora trebuie să li se supună militarii și magistrații.

Având în vedere argumentele mai sus referite, *mutatis mutandis*, Curtea constată că este neîntemeiată critica autorului excepției, potrivit căreia, în măsura în care calculul indemnizației de încadrare, conform dispozițiilor art. 6 din Legea nr. 285/2010, duce la un cuantum al acestei indemnizații mai mic față de cel calculat potrivit prevederilor Legii-cadru nr. 330/2009, în condiții identice de vechime în muncă și vechime în funcție, textele criticate creează discriminare între persoanele care au trecut la o tranșă superioară de vechime în cursul anului 2011 și cele care au trecut la o astfel de tranșă anterior intrării în vigoare a Legii nr. 285/2010.

Din aceleași considerente, Curtea constată că nu poate fi reținută nici afirmația autorului conform căreia, în prezent, pentru aceeași categorie de salariați, aflați în condiții identice de vechime în muncă și în funcție, sunt aplicate două sisteme de salarizare paralele, fiind încalcate, în acest fel, prevederile constituționale ale art. 4 referitor la unitatea poporului și egalitatea între cetățeni și dreptul la muncă și protecție socială, statuat la art. 41 din Constituție.

Curtea apreciază, totodată, că dispozițiile art. 6 din Legea nr. 285/2010 nu contravin nici principiului constituțional al egalității în drepturi prevăzut la art. 16, întrucât acestea se aplică în mod nediscriminatoriu întregului personal plătit din fonduri publice.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 6 din Legea nr. 285/2010 privind salarizarea în anul 2011 a personalului plătit din fonduri publice, excepție ridicată de Oana Vasilescu în Dosarul nr. 5.774/2/2011 al Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 26 iunie 2012.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Cristina Teodora Pop

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 672

din 26 iunie 2012

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 24/2008 privind accesul la propriul dosar și deconspirarea Securității

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Simina Gagu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Carmen-Cătălina Gliga.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 24/2008 privind accesul la propriul dosar și deconspirarea Securității, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 293/2008, excepție ridicată de Pompiliu Mătușoiu în Dosarul nr. 5.163/2/2011 al Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal și de Virgil Sabin Flaviu Mihalca în Dosarul nr. 5.426/2/2011 al aceleiași instanțe judecătorești și care formează obiectul dosarelor Curții Constituționale nr. 595D/2012 și nr. 610D/2012.

Prin Încheierea din 14 iunie 2012, Curtea, în temeiul dispozițiilor art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, a dispus conexarea Dosarului nr. 610D/2012 la Dosarul nr. 595D/2012, care este primul înregistrat, și, având în vedere imposibilitatea constituirii majorității prevăzute de art. 6 și art. 51 alin. (1) teza a doua din aceeași lege, a dispus repunerea cauzei pe rol pentru data de 26 iunie 2012.

La apelul nominal răspunde, pentru partea Consiliul Național pentru Studierea Arhivelor Securității, consilierul juridic Mihaela

Jugaru, cu delegație depusă la dosare. Lipsesc autorii excepției, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Magistratul-asistent referă asupra cauzei și arată că, în Dosarul nr. 595D/2012, autorul excepției Pompiliu Mătușoiu a depus note scrise prin care solicită admiterea criticii de neconstituționalitate. Anexează o adeverință medicală potrivit căreia starea actuală de sănătate nu îi permite deplasarea.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Consiliului Național pentru Studierea Arhivelor Securității, care solicită respingerea excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată, sens în care invocă jurisprudența, în materie, a Curții Constituționale.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate, ca neîntemeiată, sens în care invocă Decizia Curții Constituționale nr. 159 din 23 februarie 2012.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, constată următoarele:

Prin Sentința civilă nr. 49 din 9 ianuarie 2012, pronunțată în Dosarul nr. 5.163/2/2011, **Curtea de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 24/2008 privind accesul la propriul dosar și deconspirarea Securității, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 293/2008.**

Excepția a fost ridicată de Pompiliu Mătușoiu într-o cauză având ca obiect o acțiune în constatare.

Prin Încheierea din 23 ianuarie 2012, pronunțată în Dosarul nr. 5.426/2/2011, **Curtea de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a**

prevederilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 24/2008 și ale Legii nr. 293/2008.

Excepția a fost ridicată de Virgil Sabin Flaviu Mihalca într-o cauză având ca obiect o acțiune în constatare.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorii acesteia susțin, în esență, încălcarea gravă a prezumției de nevinovăție, deoarece Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 24/2008, prin art. 2 lit. a), lasă loc unei interpretări abuzive punând semnul egalității între calitatea de lucrător al Securității și desfășurarea de activități prin care s-au suprimat ori îngrădit drepturi și libertăți fundamentale ale omului. În același timp, art. 2 din același act normativ creează premisele unei forme de răspundere morală și juridică pentru simpla participare la activitatea fostelor servicii de informații, fără a stabili vreo formă de vinovăție. Astfel, se încalcă prezumția de nevinovăție, aceasta fiind înlocuită cu prezumția de vinovăție colectivă.

Autorii consideră că prevederile legale criticate sunt neconstituționale, deoarece acordă Consiliului Național pentru Studierea Arhivelor Securității unele atribuții jurisdicționale și creează posibilitatea acestuia de a se substitui unei instanțe judecătorești, prin faptul că structurile sale interne, inclusiv Colegiul, emit evaluări și constatări de competența unei instanțe judecătorești și care pot produce *ipso facto* efecte juridice. Or, Consiliul Național pentru Studierea Arhivelor Securității trebuie să fie o autoritate administrativă autonomă, fără atribuții jurisdicționale, iar unicul său scop să fie acela de a permite cetățeanului accesul la propriul dosar, în calitatea sa de „depozitar și administrator” al documentelor întocmite de fosta Securitate.

Subliniază că instanța de contencios administrativ are doar un rol formal, întrucât nu face altceva decât să certifice ulterior ceea ce a constatat această autoritate și că, în contradicție cu art. 126 alin. (5) din Constituție, Consiliul Național pentru Studierea Arhivelor Securității se substituie unei instanțe judecătorești, exercitând o jurisdicție specifică în cadrul căreia administrează probe și dă un verdict privind calitatea de lucrător al Securității.

Prin introducerea unei acțiuni în constatare, fără a avea o legitimare procesuală activă, Consiliul Național pentru Studierea Arhivelor Securității se subrogă în dreptul cetățeanului de a avea acces liber la justiție pentru apărarea drepturilor, a libertăților și a intereselor sale legitime. Acest Consiliu nu trebuie să fie abilitat prin lege să introducă acțiuni în justiție pentru constatarea calității de lucrător al Securității sau de colaborator al acesteia, întrucât acest drept trebuie să aparțină exclusiv cetățeanului, care se consideră vătămat ca urmare a eventualelor acțiuni abuzive ale unor lucrători din fosta Securitate, singurul în măsură să aprecieze asupra prejudiciilor suferite.

Or, prin art. 8 lit. a) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 24/2008 se realizează o extindere nepermisă a sferei titularilor dreptului de acces liber la justiție, dincolo de limitele sale constituționale. Cu alte cuvinte, prevederile legale criticate convertesc dreptul de acces liber la justiție într-o obligație.

De asemenea, prevederile art. 8 lit. a) și ale art. 11 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 24/2008 sunt neconstituționale și în raport cu dispozițiile art. 58 alin. (1) din Constituție, deoarece Consiliul Național pentru Studierea Arhivelor Securității se subrogă instituției Avocatului Poporului, creată special pentru „apărarea drepturilor și libertăților persoanelor fizice”, care „își exercită atribuțiile din oficiu sau la cererea persoanelor lezate în drepturile și libertățile lor, în limitele stabilite de lege”.

Pe de altă parte, Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 24/2008 este neconstituțională, ca urmare a faptului că nu prevede posibilitatea persoanei verificate de a se apăra în fața Colegiului Consiliului, care, în fapt, desfășoară o procedură jurisdicțională.

De asemenea, desemnarea, inițial, a Tribunalului București — Secția contencios administrativ și, ulterior, a Curții de Apel București — Secția de contencios administrativ ca unică instanță judecătorească competentă în ceea ce privește acțiunile în constatarea calității de lucrător sau colaborator al Securității este neconstituțională, de vreme ce adevăratele prevăzute la art. 8 lit. b) și art. 9 din ordonanța de urgență pot fi contestate, de orice persoană interesată, în fața instanței de contencios administrativ competente teritorial. Pe de altă parte, în timp ce pentru constatarea calității de lucrător al Securității sau de colaborator al acesteia se stabilește o competență exclusivă, în primă instanță, la nivelul Secției de contencios administrativ a Curții de Apel București, persoanei verificate i se îngădesc accesul și exercitarea dreptului la apărare în fața unei instanțe de judecată apropiate de domiciliul său.

Prin reglementarea voit contradictorie, cuprinsă în art. 10 alin. (2) din ordonanța de urgență, referitor la instanța competentă în soluționarea contestațiilor formulate împotriva adevărințelor prevăzute la art. 8 lit. b) și art. 9, comparativ cu cea din art. 11 alin. (1) din același act normativ, privind instanța judecătorească competentă să soluționeze acțiunea în constatare introdusă de Consiliul Național pentru Studierea Arhivelor Securității, se creează o inegalitate de tratament juridic, contrară dispozițiilor art. 16 din Constituție.

În fine, susțin că instanțele de contencios administrativ nu pot avea competența de a se pronunța asupra unor aspecte sau fapte ce țin de regulamentele sau comandamentele militare specifice. Excepția de necompetență materială a instanței de contencios administrativ rezultă și din faptul că este chemată să se pronunțe asupra unor fapte de natură penală, infracțiuni.

Curtea de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal consideră că excepțiile de neconstituționalitate sunt neîntemeiate, sens în care invocă jurisprudența în materie a Curții Constituționale.

Potrivit dispozițiilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, actele de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului, precum și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului arată că își menține punctul de vedere reținut în deciziile Curții Constituționale nr. 530 din 9 aprilie 2009, nr. 815 din 19 mai 2009, nr. 1.503 din 10 noiembrie 2009, nr. 1.512 din 17 noiembrie 2009, nr. 127 din 25 februarie 2010, nr. 436 din 15 aprilie 2010, nr. 27 din 19 ianuarie 2012 și nr. 64 din 31 ianuarie 2012, exprimat în sensul constituționalității prevederilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 24/2008, aprobată prin Legea nr. 293/2008.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând actele de sesizare, punctele de vedere ale Avocatului Poporului, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, notele scrise depuse de autorul excepției Pompiliu Mătușoiu, susținerile părții prezente, concluziile procurorului, prevederile legale criticate, raportate la dispozițiile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate, astfel cum rezultă din examinarea considerentelor cuprinse în actele de sesizare și a notelor scrise ale autorilor excepțiilor, îl constituie prevederile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 24/2008 privind accesul la propriul dosar și deconspirarea Securității,

publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 182 din 10 martie 2008, aprobată prin Legea nr. 293/2008 pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 24/2008 privind accesul la propriul dosar și deconspirarea Securității, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 800 din 28 noiembrie 2008.

Autorii excepției de neconstituționalitate susțin că prevederile legale criticate contravin dispozițiilor din Constituție cuprinse în art. 16 privind egalitatea în drepturi, art. 21 privind accesul liber la justiție, art. 23 alin. (11) privind prezumția de nevinovăție, art. 24 privind dreptul la apărare, art. 52 alin. (1) privind dreptul persoanei vătămate de o autoritate publică, art. 58 alin. (1) privind numirea și rolul Avocatului Poporului și art. 126 alin. (5) și (6) privind interzicerea înființării de instanțe extraordinare și controlul judecătoresc al actelor administrative ale autorităților publice, pe calea contenciosului administrativ.

Curtea reține că autorii excepției critică Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 24/2008, în principal, în raport cu dispozițiile art. 21 și art. 24 din Constituție. Realizând o analiză în drept a prevederilor cuprinse în actul normativ indicat în raport cu dispozițiile constituționale menționate, Curtea constată că această critică este întemeiată, însă nu din perspectiva avansată de autorii excepției, ci pentru următoarele rațiuni:

Curtea a statuat și cu alte ocazii că, potrivit atribuțiilor sale, care sunt expres prevăzute de art. 146 din Constituție și de Legea nr. 47/1992, aceasta asigură supremația Legii fundamentale în sistemul juridic normativ, fiind, potrivit art. 142 alin. (1) din Constituție, „*garantul supremației Constituției*”. Exercitând controlul de constituționalitate, Curtea „*spune dreptul*” cu privire la legitimitatea constituțională a legii, la valabilitatea ei ca act subordonat Legii fundamentale. De aceea, justiția constituțională este prin excelență de ordin public, constituind o problemă de interes general (a se vedea, în acest sens, Decizia nr. 1.557 din 18 noiembrie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 40 din 19 ianuarie 2010).

În continuare, Curtea reține că prevederile art. 2 lit. b) teza întâi din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 24/2008, care cuprind sintagmele „*indiferent sub ce formă*” și „*relatări verbale consemnate de lucrătorii Securității*”, au mai fost supuse controlului de constituționalitate exercitat din perspectiva încălcării dreptului la un proces echitabil și a dreptului la apărare prevăzute de art. 21 alin. (3) și art. 24 din Constituție (a se vedea, spre exemplu, Decizia nr. 899 din 6 iulie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 604 din 26 august 2010, Decizia nr. 1.575 din 7 decembrie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 110 din 11 februarie 2011, Decizia nr. 759 din 7 iunie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 612 din 30 august 2011, Decizia nr. 760 din 7 iunie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 668 din 20 septembrie 2011, Decizia nr. 843 din 23 iunie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 612 din 30 august 2011, Decizia nr. 1.416 din 20 octombrie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 839 din 28 noiembrie 2011, Decizia nr. 1.517 din 15 noiembrie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 30 din 13 ianuarie 2012, și Decizia nr. 1.632 din 20 decembrie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 138 din 29 februarie 2012).

Potrivit jurisprudenței Curții, evocate mai sus, constatarea calității de colaborator al Securității trebuie să fie rezultatul unei analize minuțioase din partea instanței asupra întregului material depus de Consiliul Național pentru Studierea Arhivelor Securității și nu poate fi stabilită numai pe baza „*relatărilor verbale consemnate de lucrătorii Securității*”.

Totodată, Curtea a arătat că aspectele legate de calificarea mijloacelor de probă sau de stabilirea sensului pe care îl au în

cuprinsul legii anumiți termeni nu este o problemă de constituționalitate, ci de legiferare, pe de o parte, și de interpretare și aplicare a legii de către instanțele judecătorești, pe de altă parte.

Aceste considerente, general obligatorii, asemenea dispozitivului căruia i se atașează (a se vedea, spre exemplu, Decizia nr. 223 din 13 martie 2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 256 din 18 aprilie 2012), vizează, dincolo de părțile litigiilor constituționale, atât legiuitorul, al cărui atribut exclusiv este modificarea prevederilor de lege, cât și instanțele judecătorești, chemate să interpreteze și să aplice legea în cauzele deduse judecătii.

Astfel, Curtea reține că instanțele judecătorești se confruntă cu un număr semnificativ de cauze având ca obiect acțiuni în constatarea calității de lucrător sau colaborator al Securității, în temeiul Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 24/2008, acestea fiind soluționate, în unele cazuri, exclusiv pe baza „*relatărilor verbale consemnate de lucrătorii Securității*”.

Curtea observă că însăși instanța judecătorească în fața căreia a fost invocată excepția de neconstituționalitate a reținut, în considerentele Sentinței civile nr. 49 din 9 ianuarie 2012, pronunțată în Dosarul nr. 5.163/2/2011, că rolul instanței judecătorești investite cu soluționarea unei acțiuni în constatarea calității de lucrător sau, după caz, colaborator al Securității este „*de a verifica, pe baza copiilor certificate de pe documentele aflate în arhiva Consiliului Național pentru Studierea Arhivelor Securității și, eventual, a altor probe, întrunirea cumulativă a condițiilor prevăzute de lege pentru existența calității în discuție*”.

Astfel, prevederile de lege menționate precizează semnificația termenului de *colaborator al Securității*, stabilind o asemenea calitate pentru persoana care a furnizat informații, indiferent sub ce formă, precum note și rapoarte scrise, relatări verbale consemnate de lucrătorii Securității, prin care se denunțau activitățile sau atitudinile potrivnice regimului totalitar comunist și care au vizat îngrădirea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului. Referitor la furnizarea de informații, Curtea constată că sintagmele „*indiferent sub ce formă*” și „*relatări verbale consemnate de lucrătorii Securității*” conferă forță probantă documentelor interne ale fostei Securități, în acțiunea în constatare introdusă în temeiul Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 24/2008.

Curtea reține că, în jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului, s-a statuat libertatea legislației naționale de a stabili modul de administrare a probelor, forța lor probantă și sarcina probei, așa încât Curții îi revine doar rolul de a examina dacă procedura în cauză, în ansamblul ei, inclusiv în privința administrării probelor, a avut un caracter echitabil (a se vedea, în acest sens, Hotărârea din 20 noiembrie 1989, pronunțată în Cauza *Kostovski contra Olandei*, paragraful 39).

De asemenea, Curtea Constituțională a statuat că examinarea echitabilă a cauzei necesită asigurarea respectării unor principii procedurale fundamentale, precum contradictorialitatea și dreptul la apărare (a se vedea, în acest sens, Decizia nr. 231 din 16 decembrie 1999, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 131 din 28 martie 2000).

Sarcina Curții este, așadar, de a examina, prin prisma dispozițiilor constituționale ale art. 21 alin. (3) și art. 24, dacă prevederile art. 2 lit. b) teza întâi din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 24/2008, în partea referitoare la furnizarea de informații, *indiferent sub ce formă, precum relatările verbale consemnate de lucrătorii Securității*, permit în mod efectiv instanțelor judecătorești să realizeze o analiză corectă a situației de fapt, pentru justa soluționare a cauzei, specifică prin obiectul său — acțiunea în constatarea calității de lucrător al Securității sau de colaborator al acesteia.

Astfel, Curtea observă că reguli privind procedura de judecată a acțiunii în constatare se regăsesc în art. 11 alin. (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 24/2008, potrivit căruia la dosarul cauzei se depun copii certificate de pe documentele aflate în arhiva Consiliului Național pentru Studierea Arhivelor Securității, documentele originale putând fi consultate la arhiva Consiliului.

Curtea reține, totodată, că sintagmele „*indiferent sub ce formă*” și „*relatări verbale consemnate de lucrătorii Securității*” permit instanței judecătorești ca, soluționând acțiunea în constatare, să se pronunțe exclusiv pe baza unor asemenea documente.

Curtea constată că, în absența altor precizări normative, pe de o parte, și a altor probe în cauză, pe de altă parte, instanța judecătorească, investită cu soluționarea acțiunii în constatare, nu poate să realizeze o evaluare reală a fiecărei situații de fapt, având în vedere elemente precum natura și veridicitatea informațiilor consemnate, gradul de implicare în activitatea de colaborare cu Securitatea ori circumstanțele colaborării.

Curtea se mărginește să arate că, ținând cont de specificul contextului politico-istoric în care au fost consemnate, relatările verbale pot fi caracterizate prin subiectivism, arbitrar și uneori simulare, iar acestea pot genera un conținut vag, neclar, incert, neverosimil, fictiv și inutil, astfel, cauzei privind constatarea calității de lucrător al Securității sau de colaborator al acesteia. Pe de altă parte, în situația în care instanța judecătorească își formează convingerea exclusiv prin aprecierea unor asemenea documente, există riscul ca orice îndoială să poată fi interpretată împotriva persoanei verificate, iar aparența să fie considerată relevantă. Toate acestea creează între părțile acțiunii în constatare — Consiliul Național pentru Studierea Arhivelor Securității, în calitate de reclamant, și persoana verificată, în calitate de pârât, un dezechilibru incompatibil cu principiul egalității de arme.

În acest context, ceea ce trebuie, de asemenea, avut în vedere este dacă partea interesată a avut posibilitatea efectivă de a contesta autenticitatea probelor și de a propune dovezi contrarii. Calitatea probelor trebuie, de asemenea, luată în considerare, inclusiv în situația în care circumstanțele în care au fost obținute creează îndoieli privind credibilitatea sau acuratețea lor (a se vedea, în acest sens, Hotărârea din 21 aprilie 2011, pronunțată de Curtea Europeană a Drepturilor Omului în Cauza *Nechiporuk și Yonkalo împotriva Ucrainei*, paragraful 274).

Astfel, persoana verificată, în privința căreia există la dosarul cauzei doar documente reprezentând „*relatări verbale consemnate de lucrătorii Securității*”, nu are beneficiul unei proceduri contradictorii în cazul în care se află în imposibilitatea obiectivă de a propune alte probe în apărarea sa. Or, rolul fundamental al instanței judecătorești de a realiza justiția presupune, între altele, ca instanța să examineze probele administrate în cadrul unei proceduri contradictorii, astfel încât, în raport cu aceste probe, să nu ajungă la concluzii contrare eficacității justiției și să evite erorile judiciare.

Curtea constată, așadar, că prin sintagmele legale în discuție se aduce atingere unui element esențial al procesului echitabil, și anume principiului egalității armelor. Cu privire la acest principiu, în jurisprudența Curții Constituționale și a Curții Europene a Drepturilor Omului s-a statuat în sensul că fiecare parte la un astfel de proces trebuie să beneficieze de o posibilitate rezonabilă de a-și expune cauza în fața instanței judecătorești, inclusiv în ceea ce privește probele, în condiții care să nu o dezavantajeze în mod semnificativ în raport cu partea adversă (a se vedea, în acest sens, Decizia Curții Constituționale nr. 969 din 30 octombrie 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 816 din 29 noiembrie 2007, și hotărârile din 27 octombrie 1993 și 16 noiembrie 2006,

pronunțate de Curtea Europeană a Drepturilor Omului în Cauza *Dombo Beheer B.V. împotriva Olandei*, paragraful 33, și în Cauza *Klimentyev împotriva Rusiei*, paragraful 95).

În aceste condiții, Curtea constată că sintagmele „*indiferent sub ce formă*” și „*relatări verbale consemnate de lucrătorii Securității*” aduc atingere dreptului la un proces echitabil, reglementat de art. 21 alin. (3) din Constituție, și dreptului la apărare prevăzut de art. 24 din Constituție, deoarece creează posibilitatea ca instanța judecătorească, în absența obiectivă a altor probe legale, verosimile, pertinente și concludente, să soluționeze acțiunea în constatare exclusiv pe baza relatărilor verbale consemnate de lucrătorii Securității. A accepta o asemenea interpretare echivalează cu a acorda instanței judecătorești un rol superficial, incompatibil cu funcția sa de înfăptuire a justiției. Or, în cazul unei acțiuni în constatarea calității de lucrător al Securității sau colaborator al acesteia, realizarea justiției presupune și verificarea obiectivă a veridicității actelor și faptelor care au avut loc în trecut, într-un anumit context politic și istoric al țării, pe baza unor probe lipsite de ambiguitate, astfel încât orice concluzii arbitrare să fie excluse, iar echilibrul dintre justiția imparțială, fără urme vindicative, într-o societate democratică și protecția drepturilor individului să fie atins.

Prin urmare, Curtea constată că pentru a da eficiență dreptului la un proces echitabil, și implicit dreptului la apărare, „*relăturile verbale consemnate de lucrătorii Securității*” nu pot fi administrate și apreciate, individual, ca probe unice. Cu alte cuvinte, asemenea documente nu pot avea forță probantă luată izolat și, ca atare, nu pot servi ca temei al admiterii acțiunii în constatare, decât dacă, pe calea unei atente și complete analize, sunt coroborate cu datele sau informațiile provenite din alte documente sau rezultate din administrarea altui mijloc de probă.

O asemenea soluție corespunde îndatoririi legale a judecătorilor de a stăruii, prin toate mijloacele legale, pentru a preveni orice greșeală privind aflarea adevărului în cauză pe baza stabilirii faptelor și prin aplicarea corectă a legii, în scopul pronunțării unei hotărâri temeinice și legale.

Curtea constată că, numai în aceste condiții, acțiunea în constatare prevăzută de Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 24/2008 poate fi just soluționată de instanța judecătorească, astfel încât scopul declarat al actului normativ — deconspirarea Securității să fie atins, iar adevărul istoric, corect receptat și consacrat.

Altfel, legea actuală este de natură să creeze o ingerință în drepturile fundamentale, nejustificată în societatea democratică românească, conștientă că asumarea istoriei este una dintre condițiile care trebuie îndeplinite pentru a se evita repetarea în viitor a permanentei terori împotriva cetățenilor țării, drepturilor și libertăților lor fundamentale, exercitate în perioada de dictatură comunistă, cuprinsă între 6 martie 1945—22 decembrie 1989, de puterea comunistă, în special prin organele securității statului, parte a poliției politice.

În aceste condiții, Curtea reține concluzia conform căreia sintagmele „*indiferent sub ce formă*” și „*relatări verbale consemnate de lucrătorii Securității*” din cuprinsul art. 2 lit. b) teza întâi din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 24/2008 încalcă dispozițiile art. 21 alin. (3) și art. 24 din Constituție, întrucât nu oferă garanțiile procesuale adecvate pentru a evita arbitrarul și pentru a consolida, astfel, încrederea justițiabilului în actul de justiție.

Distinct de cele de mai sus, cu privire la celelalte prevederi ale Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 24/2008, Curtea constată că acestea au mai făcut obiect al controlului de constituționalitate.

Astfel, Curtea a stabilit că Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 24/2008 a produs o modificare substanțială a regimului juridic aplicabil persoanelor în legătură cu care s-a constatat că sunt lucrători sau colaboratori ai Securității, fără să promoveze răspunderea juridică și politică a acestora și fără să creeze premisele unei forme de răspundere morală și juridică colectivă, pentru simpla participare la activitatea serviciilor de informații, în condițiile lipsei de vinovăție și a vreunei încălcări a drepturilor omului și a libertăților fundamentale (a se vedea, spre exemplu, Decizia nr. 46 din 20 ianuarie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 165 din 8 martie 2011, și Decizia nr. 1.309 din 4 octombrie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 845 din 29 noiembrie 2011).

Pe de altă parte, Curtea a constatat că Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 24/2008 a realizat o reconfigurare a Consiliului Național pentru Studierea Arhivelor Securității, ca autoritate administrativă autonomă, lipsită de atribuții jurisdicționale, ale cărei acte privind accesul la dosar și deconspirarea Securității sunt supuse controlului instanțelor de judecată. Așadar, în condițiile în care acțiunea în constatarea calității de lucrător sau colaborator al Securității este introdusă la o instanță de judecată a cărei hotărâre poate fi atacată cu recurs, prevederile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 24/2008 nu sunt de natură să confere Consiliului Național pentru Studierea Arhivelor Securității rolul de instanță extraordinară (a se vedea, spre exemplu, Decizia nr. 436 din 15 aprilie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 381 din 9 iunie 2010, și Decizia nr. 46 din 20 ianuarie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 165 din 8 martie 2011).

Cu privire la critica referitoare la competența exclusivă a Secției de contencios administrativ și fiscal a Curții de Apel București de soluționare a cauzelor având ca obiect constatarea calității de lucrător al Securității sau de colaborator al acesteia, Curtea Constituțională a reținut că, potrivit art. 126 alin. (1) și (2) din Constituție, justiția se realizează prin instanțele judecătorești, a căror competență este stabilită numai prin lege. Or, prevederile legale criticate corespund pe deplin exigențelor constituționale invocate, inclusiv celor prevăzute de art. 126 alin. (5) referitor la interdicția înființării de instanțe extraordinare (a se vedea Decizia nr. 1.194 din 24 septembrie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 749 din 4 noiembrie 2009).

De asemenea, Curtea a constatat netemeinicia criticilor referitoare la nesocotirea dispozițiilor constituționale care statuează cu privire la rolul Avocatului Poporului de apărător al drepturilor și libertăților persoanelor fizice. Posibilitatea pe care o are Consiliul Național pentru Studierea Arhivelor Securității de a promova acțiuni în constatarea calității de lucrător al Securității sau de colaborator al acesteia nu reprezintă o substituție în atribuțiile instituției Avocatului Poporului. Această instituție dispune de mecanisme specifice, determinate în mod cuprinzător și detaliat în legea sa de organizare și funcționare, de natură să asigure în mod eficient realizarea rolului său constituțional (a se vedea, în acest sens, Decizia nr. 1.377 din 26 octombrie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 71 din 27 ianuarie 2011).

În același timp, Curtea nu a reținut nici critica referitoare la pretinsa încălcare a principiului liberului acces la justiție ca urmare a subrogării Consiliului Național pentru Studierea Arhivelor Securității în dreptul cetățeanului care se consideră vătămat prin acțiunile abuzive ale unor lucrători din fosta Securitate de a avea acces liber la justiție pentru apărarea drepturilor, a libertăților și a intereselor sale legitime.

Astfel cum a statuat Curtea în jurisprudența sa, prevederile art. 1 alin. (7) și (8) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 24/2008 sunt edificatoare în acest sens, conferind persoanei, subiect al unui dosar din care rezultă că a fost urmărită de

Securitate, precum și, după caz, soțului supraviețuitor și rudelor până la gradul al patrulea, inclusiv ale persoanei decedate ori moștenitorilor săi testamentari, dreptul de a afla identitatea lucrătorilor Securității și a colaboratorilor acesteia care au contribuit cu informații la completarea dosarului și, de asemenea, de a solicita verificarea calității de lucrător al Securității pentru ofițerii sau subofițerii care au contribuit la instrumentarea dosarului. Din cuprinsul acestor dispoziții legale, se desprinde concluzia potrivit căreia Consiliul Național pentru Studierea Arhivelor Securității acționează inclusiv la cererea persoanelor îndreptățite, astfel că nu se pune problema nesocotirii dreptului acestora de liber acces la justiție (a se vedea, spre exemplu, Decizia nr. 608 din 12 mai 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 514 din 21 iulie 2011).

Totodată, Curtea a constatat că este lipsită de orice fundament critica privind nerespectarea principiului egalității în drepturi, susținută din perspectiva stabilirii instanțelor de contencios administrativ competente teritorial să judece contestațiile formulate împotriva adevărințelor prevăzute la art. 8 lit. b) și art. 9 din ordonanța de urgență, de vreme ce art. 10 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 24/2008, astfel cum a fost modificat prin art. unic pct. 16 din Legea nr. 293/2008 pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 24/2008 privind accesul la propriul dosar și deconspirarea securității, stabilește, fără echivoc, că *„Adevărințele prevăzute la art. 8 lit. b) și art. 9 [...] pot fi contestate la Secția de contencios administrativ și fiscal a Curții de Apel București de către orice persoană interesată, în termen de 30 de zile de la publicarea lor”* (a se vedea Decizia nr. 1.560 din 6 decembrie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 80 din 1 februarie 2012).

În legătură cu încălcarea dispozițiilor art. 126 alin. (6) din Constituție, susținută din perspectiva stabilirii competenței instanțelor de contencios administrativ de a se pronunța asupra unor acte de comandament cu caracter militar, Curtea a constatat că și această susținere este neîntemeiată. Astfel, prevederile legale criticate privind promovarea unei acțiuni în constatarea calității de lucrător al Securității sau de colaborator al acesteia, pe calea contenciosului administrativ, nu reglementează controlul judecătoresc al unor acte de comandament cu caracter militar. Controlul legalității sau temeiniciei unor astfel de acte excedează cadrului normativ al ordonanței de urgență criticate, obiectul de reglementare al acesteia fiind în mod univoc menționat, și anume *„accesul la propriul dosar și deconspirarea Securității”* (a se vedea Decizia nr. 219 din 13 martie 2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 271 din 24 aprilie 2012).

Pentru considerentele arătate, Curtea urmează să admită, în parte, excepția de neconstituționalitate și să constate că sintagmele *„indiferent sub ce formă”* și *„relatări verbale consemnate de lucrătorii Securității”* din cuprinsul art. 2 lit. b) teza întâi din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 24/2008 sunt neconstituționale. Cât privește excepția de neconstituționalitate a celorlalte prevederi din ordonanța de urgență criticată, Curtea, având în vedere că în speță nu au intervenit elemente noi, de natură a determina schimbarea jurisprudenței instanței de contencios constituțional, în materie, constată că aceasta este neîntemeiată.

Față de considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Admite, în parte, excepția de neconstituționalitate ridicată de Pompiliu Mătușoiu în Dosarul nr. 5.163/2/2011 al Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal și de Virgil Sabin Flaviu Mihalca în Dosarul nr. 5.426/2/2011 al aceleiași instanțe judecătorești și constată că sintagmele „*indiferent sub ce formă*” și „*relatări verbale consemnate de lucrătorii Securității*” din cuprinsul art. 2 lit. b) teza întâi din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 24/2008 privind accesul la propriul dosar și deconspirarea Securității sunt neconstituționale.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică președinților celor două Camere ale Parlamentului și Guvernului și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința publică din data de 26 iunie 2012.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,

AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,

Simina Gagu

HOTĂRĂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI

GUVERNUL ROMÂNIEI

HOTĂRÂRE

**pentru modificarea și completarea Hotărârii Guvernului nr. 1.372/2009
privind înființarea, organizarea și funcționarea Institutului de Investigare
a Crimelor Comunismului și Memoria Exilului Românesc**

În temeiul art. 108 din Constituția României, republicată,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Art. I. — Hotărârea Guvernului nr. 1.372/2009 privind înființarea, organizarea și funcționarea Institutului de Investigare a Crimelor Comunismului și Memoria Exilului Românesc, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 802 din 25 noiembrie 2009, cu modificările și completările ulterioare, se modifică și se completează după cum urmează:

1. La articolul 1, alineatul (2) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(2) Institutul are sediul în municipiul București.”

2. La articolul 2, după litera d) se introduce o nouă literă, litera e), cu următorul cuprins:

„e) investigarea științifică și identificarea crimelor, abuzurilor și încălcărilor drepturilor omului pe întreaga durată a regimului comunist în România, precum și sesizarea organelor în drept în acele cazuri în care sunt depistate situații de încălcare a legii.”

3. La articolul 3 alineatul (1), literele b), n) și q) se modifică și vor avea următorul cuprins:

„b) adună date, documente și mărturii cu privire la toate acțiunile care au lezat drepturile și libertățile omului în anii

regimului comunist și pe baza acestora sesizează organele de cercetare penală, indiferent de timpul și de circumstanțele în care acestea s-au petrecut;

n) efectuează studii și cercetări, în țară și în străinătate, pentru aprofundarea cunoașterii regimului comunist și a fenomenului exilului românesc;

q) finanțează editarea și reeditarea, tipărirea și publicarea de memorii, cărți, studii, articole, corespondență, memorie fotografică și video, colecții de documente, albume fotografice;”.

4. La articolul 3 alineatul (1), după litera t) se introduc două noi litere, literele ț) și u), cu următorul cuprins:

„ț) prezintă activiștii de partid, militarii, angajații civili și magistrații care lucrau în cadrul aparatului represiv de partid și de stat;

u) identifică abuzurile și crimele săvârșite, ordonate sau inspirate de către persoanele care au ocupat funcțiile prevăzute la lit. ț).”

5. La articolul 4, după litera b) se introduce o nouă literă, litera b¹), cu următorul cuprins:

„b¹) realizarea de studii, analize, cercetări, proiecte și programe în exercitarea atribuțiilor instituționale, în parteneriat cu instituții publice, organizații neguvernamentale, asociații profesionale, precum și cu persoane fizice din țară și din străinătate;”.

6. La articolul 4, litera d) se modifică și va avea următorul cuprins:

„d) inițierea, stabilirea, dezvoltarea și susținerea de raporturi de colaborare și cooperare cu alte unități sau departamente ale Ministerului Educației, Cercetării, Tineretului și Sportului, ale Ministerului Culturii și Patrimoniului Național, ale Parlamentului României, ale Administrației Prezidențiale, Academiei Române, Arhivelor Naționale, cu universități acreditate în România și peste hotare, asociații profesionale, precum și cu alte universități, institute și centre de cercetare, locale și internaționale, care au un obiect de studiu de interes comun;”.

7. La articolul 41, alineatul (2) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(2) Consiliul științific se întrunește de câte ori este necesar și funcționează după principiul egalității membrilor săi. Consiliul științific este întrunit legal în prezența a cel puțin jumătate plus unu din numărul membrilor săi.”

8. La articolul 41, după alineatul (6) se introduce un nou alineat, alineatul (7), cu următorul cuprins:

„(7) Pe durata desfășurării întrunirii Consiliului științific, cheltuielile de cazare și transport pot fi acoperite din bugetul Institutului.”

9. La articolul 5, după alineatul (1) se introduce un nou alineat, alineatul (1¹), cu următorul cuprins:

„(1¹) Președintele executiv este încadrat și salarizat la nivelul funcției asimilate cu funcția de demnitate publică de conducător al instituțiilor din subordinea Guvernului.”

10. La articolul 5, după alineatul (2) se introduce un nou alineat, alineatul (2¹), cu următorul cuprins:

„(2¹) Președintele executiv adoptă prin ordin normativele de cheltuieli pentru activități specifice ale Institutului, cu încadrarea în alocațiile bugetare aprobate și cu respectarea prevederilor legale aplicabile. Acestea se supun aprobării ordonatorului principal de credite.”

11. La articolul 5, alineatul (3) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(3) În activitatea sa, președintele executiv este ajutat de un comitet director format din directorul executiv, secretarul executiv și directorii de departamente.”

12. La articolul 5, alineatul (6) se abrogă.

13. La articolul 7, după alineatul (5) se introduce un nou alineat, alineatul (6), cu următorul cuprins:

„(6) În cadrul Institutului poate fi delegat, în condițiile legii, personal specializat din Ministerul Public și Ministerul Administrației și Internelor.”

Art. II. — Hotărârea Guvernului nr. 1.372/2009 privind înființarea, organizarea și funcționarea Institutului de Investigare a Crimelor Comunismului și Memoria Exilului Românesc, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 802 din 25 noiembrie 2009, cu modificările și completările ulterioare, precum și cu cele aduse prin prezenta hotărâre, se va republica în Monitorul Oficial al României, Partea I, dându-se textelor o nouă numerotare.

PRIM-MINISTRU
VICTOR-VIOREL PONTA

Contrasemnează:

Secretarul general al Guvernului,

Ion Moraru

Președintele executiv al Institutului de Investigare a Crimelor
Comunismului și Memoria Exilului Românesc,

Dan-Andrei Muraru

Ministrul muncii, familiei și protecției sociale,

Mariana Câmpeanu

Ministrul administrației și internelor,

Ioan Rus

Viceprim-ministru,

ministrul finanțelor publice,

Florin Georgescu

GUVERNUL ROMÂNIEI

HOTĂRÂRE

**privind darea în administrarea Ministerului Administrației și Internelor,
prin Inspectoratul de Poliție Județean Dolj, a unor imobile trecute în domeniul public al statului**

În temeiul art. 108 din Constituția României, republicată, al art. 867 alin. (1) și al art. 868 alin. (1) din Legea nr. 287/2009 privind Codul civil, republicată, cu modificările ulterioare,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Art. 1. — Se aprobă darea în administrarea Ministerului Administrației și Internelor, prin Inspectoratul de Poliție Județean Dolj, a unor imobile trecute în domeniul public al statului prin Hotărârea Consiliului Local al Municipiului Calafat, județul Dolj, nr. 141/2009, modificată prin Hotărârea nr. 142/2011, având datele de identificare prevăzute în anexa care face parte integrantă din prezenta hotărâre.

Art. 2. — Predarea-preluarea imobilelor date în administrare potrivit art. 1 se face pe bază de protocol încheiat între părțile

interesate, în termen de 30 de zile de la data intrării în vigoare a prezentei hotărâri.

Art. 3. — Ministerul Administrației și Internelor își va actualiza în mod corespunzător datele din evidența cantitativ-valorică și, împreună cu Ministerul Finanțelor Publice, va opera modificarea corespunzătoare a anexei nr. 1 la Hotărârea Guvernului nr. 1.705/2006 pentru aprobarea inventarului centralizat al bunurilor din domeniul public al statului, cu modificările și completările ulterioare.

PRIM-MINISTRU
VICTOR-VIOREL PONTA

Contrasemnează:

Ministrul administrației și internelor,
Ioan Rus

Ministrul delegat pentru administrație,
Victor Paul Dobre

Viceprim-ministru,
ministrul finanțelor publice,
Florin Georgescu

București, 31 iulie 2012.
Nr. 805.

ANEXĂ

**DATELE DE IDENTIFICARE
ale imobilelor, proprietate publică a statului, care se dau în administrarea Ministerului Administrației și Internelor,
prin Inspectoratul de Poliție Județean Dolj**

Locul unde este situat imobilul	Persoana juridică la care se transmite imobilul	Actul prin care s-a făcut trecerea imobilului din domeniul public al unității administrativ-teritoriale în domeniul public al statului	Caracteristicile tehnice ale imobilului	Codul de clasificare Număr M.F.P.
Municipiul Calafat, str. A. I. Cuza nr. 2A, județul Dolj	Domeniul public al statului și în administrarea Ministerului Administrației și Internelor, prin Inspectoratul de Poliție Județean Dolj C.U.I. M.A.I. — 4267095 C.U.I. I.P.J. Dolj — 4554238	Hotărârea Consiliului Local al Municipiului Calafat, județul Dolj, nr. 141/2009, modificată prin Hotărârea nr. 142/2011 C.U.I. Calafat — 4554424	Teren intravilan — 2.354 mp Clădire — 347 mp C.F. 2804 Nr. cadastral — 1901	81901 Ministerul Finanțelor Publice urmează să atribuie un număr de inventar pentru acest imobil.
Municipiul Calafat, str. A. I. Cuza nr. 2A/1, județul Dolj	Domeniul public al statului și în administrarea Ministerului Administrației și Internelor, prin Inspectoratul de Poliție Județean Dolj C.U.I. M.A.I. — 4267095 C.U.I. I.P.J. Dolj — 4554238	Hotărârea Consiliului Local al Municipiului Calafat, județul Dolj, nr. 141/2009, modificată prin Hotărârea nr. 142/2011 C.U.I. Calafat — 4554424	Teren intravilan — 664 mp C.F. 3045 Nr. cadastral — 2097	81901 Ministerul Finanțelor Publice urmează să atribuie un număr de inventar pentru acest imobil.

ACTE ALE CONSILIULUI SUPERIOR AL MAGISTRATURII

CONSILIUL SUPERIOR AL MAGISTRATURII

PLENUL

HOTĂRÂRE

pentru modificarea și completarea Regulamentului de ordine interioară al instanțelor judecătorești, aprobat prin Hotărârea Plenului Consiliului Superior al Magistraturii nr. 387/2005

Având în vedere dispozițiile art. 139 din Legea nr. 304/2004 privind organizarea judiciară, republicată, cu modificările și completările ulterioare,

în temeiul prevederilor art. 133 alin. (5) și (7) din Constituția României, republicată, și ale art. 23 alin. (1) și art. 38 alin. (1) din Legea nr. 317/2004 privind Consiliul Superior al Magistraturii, republicată, cu modificările și completările ulterioare,

Plenul Consiliului Superior al Magistraturii hotărăște:

Art. I. — Regulamentul de ordine interioară al instanțelor judecătorești, aprobat prin Hotărârea Plenului Consiliului Superior al Magistraturii nr. 387/2005, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 958 din 28 octombrie 2005, cu modificările și completările ulterioare, se modifică și se completează după cum urmează:

1. La articolul 2, alineatele (1), (2) și (5) se modifică și vor avea următorul cuprins:

„Art. 2. — (1) Judecătoriile, tribunalele, tribunalele specializate, curțile de apel și instanțele militare sunt organizate și funcționează potrivit dispozițiilor Legii nr. 304/2004 privind organizarea judiciară, republicată, cu modificările și completările ulterioare, și ale prezentului regulament.

(2) În cadrul curților de apel și al tribunalelor funcționează secții sau, după caz, complete specializate pentru cauze civile, indiferent de obiectul lor sau de calitatea părților, cauze penale, cauze cu minori și de familie, cauze de contencios administrativ și fiscal, cauze privind conflicte de muncă și asigurări sociale, cauze privind societăți, registrul comerțului, insolvența, concurența neloială sau pentru alte materii, precum și, în raport cu natura și numărul cauzelor, complete specializate pentru cauze maritime și fluviale.

(5) În raport cu volumul de activitate, cu natura și complexitatea cauzelor deduse judecătii, pentru curțile de apel, tribunale și judecătorii se pot înființa sedii secundare cu activitate permanentă în alte localități din județ sau în municipiul București, în conformitate cu dispozițiile art. 42 din Legea nr. 304/2004, republicată, cu modificările și completările ulterioare.”

2. La articolul 10 alineatul (1), după litera c) se introduce o nouă literă, litera c¹), cu următorul cuprins:

„c¹) înființează completele specializate ale secțiilor instanței pe care o conduce;”

3. La articolul 10, alineatul (2) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(2) Atribuțiile președintelui prevăzute la alin. (1) lit. e), g), k), p) și ș) sunt exercitate cu aprobarea colegiului de conducere al curții de apel, atribuția prevăzută la alin. (1) lit. d) este exercitată cu consultarea judecătorilor secției și a colegiului de conducere, iar atribuția prevăzută la alin. (1) lit. c¹) este exercitată la propunerea colegiului de conducere.”

4. La articolul 12 alineatul (1), după litera g) se introduce o nouă literă, litera g¹), cu următorul cuprins:

„g¹) înființează completele specializate ale secțiilor instanței pe care o conduce;”

5. La articolul 12, alineatul (3) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(3) Atribuțiile prevăzute la alin. (1) lit. e) și f) se exercită cu aprobarea colegiului de conducere al tribunalului, atribuția prevăzută la alin. (1) lit. g) este exercitată cu consultarea judecătorilor secției și a colegiului de conducere, iar atribuția prevăzută la alin. (1) lit. g¹) este exercitată la propunerea colegiului de conducere.”

6. La articolul 16 alineatul (1), după litera l) se introduce o nouă literă, litera m), cu următorul cuprins:

„m) înființează completele specializate.”

7. La articolul 16, alineatul (2) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(2) Atribuțiile prevăzute la alin. (1) lit. d) și f) se exercită cu aprobarea colegiului de conducere al judecătoriei, atribuția prevăzută la alin. (1) lit. h) este exercitată cu consultarea judecătorilor secției și a colegiului de conducere, iar atribuția prevăzută la alin. (1) lit. m) este exercitată la propunerea colegiului de conducere.”

8. La articolul 22 alineatul (2), litera a) se modifică și va avea următorul cuprins:

„a) propune secției pentru judecătoria a Consiliului Superior al Magistraturii, în raport cu natura și numărul cauzelor, înființarea secțiilor instanței;”

9. La articolul 22 alineatul (2), după litera a) se introduce o nouă literă, litera a¹), cu următorul cuprins:

„a¹) propune președintelui instanței, în raport cu natura și numărul cauzelor, înființarea completelor specializate;”

10. La articolul 22 alineatul (2), literele c) și d) se modifică și vor avea următorul cuprins:

„c) stabilește compunerea completelor de judecată și, acolo unde este cazul, asistenții judiciari ce fac parte din aceste complete, la începutul anului, urmărind asigurarea continuității acestora;

d) aprobă, în mod excepțional, schimbarea membrilor completelor de judecată și a asistenților judiciari, în cazurile în care, din motive obiective, se impune aceasta;”

11. La capitolul II „Dispoziții privind conducerea instanțelor, atribuțiile judecătorilor, ale personalului auxiliar de specialitate și ale personalului din departamentul economico-financiar și administrativ” — secțiunea a V-a „Judecătorii desemnați sau delegați”, paragraful 4, care conține articolul 30, și paragraful 5, care conține articolul 31, se abrogă.

12. Articolul 35 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 35. — Completele pentru soluționarea, în primă instanță, a cauzelor privind conflictele de muncă și asigurări

sociale se constituie dintr-un judecător și 2 asistenți judiciari dintre asistenții judiciari numiți, potrivit legii.”

13. La articolul 54, după alineatul (1) se introduce un nou alineat, alineatul (11), cu următorul cuprins:

„(11) Grefierul de ședință stabilit pentru completul căruia i s-a repartizat aleatoriu dosarul, în etapa premergătoare ședinței de judecată și de rezolvare a lucrărilor cu caracter administrativ și în etapa cercetării judecătorești desfășurată în procesele începute după intrarea în vigoare a Codului de procedură civilă, adoptat prin Legea nr. 134/2010, cu modificările și completările ulterioare, are următoarele atribuții:

a) întocmește, pe baza dispozițiilor date de complet, toate comunicările prevăzute de lege înainte de fixarea primului termen de judecată, pe care le predă persoanei desemnate cu atribuții privind expedierea actelor de procedură;

b) completează borderourile, dacă nu există o persoană desemnată cu atribuții privind expedierea actelor de procedură, și predă corespondența la arhivă, în vederea expedierii;

c) redactează încheierile și toate actele de procedură prevăzute de lege;

d) urmărește termenele prevăzute de lege pentru efectuarea modificărilor sau completărilor la cererea de chemare în judecată, pentru depunerea întâmpinării și a răspunsului la întâmpinare, ține evidența acestora și informează completul de judecată cu privire la împlinirea acestora;

e) întocmește citațiile;

f) preia din arhivă și păstrează dosarele pe durata necesară efectuării actelor de procedură și studiului dosarului de către completul de judecată;

g) imediat după fixarea termenului de judecată, pentru cauzele urgente, sau în cel mult 5 zile lucrătoare, pentru celelalte cauze, emite procedurile de citare pentru primul termen de judecată și duce la îndeplinire celelalte măsuri pentru pregătirea judecății;

h) îndeplinește orice alte atribuții prevăzute la alin. (1), în măsura în care nu contravin dispozițiilor Codului de procedură civilă, adoptat prin Legea nr. 134/2010, cu modificările și completările ulterioare, sau celor cuprinse în prezentul alineat.”

14. La articolul 83 alineatul (1), punctul 11 se modifică și va avea următorul cuprins:

„11. Registrul de evidență a căilor de atac declarate împotriva hotărârilor civile și penale

În acest registru se trec, după caz, în ordinea datei declarării apelurilor sau a recursurilor: numele și prenumele părții care a declarat apelul sau recursul; numărul dosarului, data declarării căii de atac, data comunicării către apelant/recurent a lipsurilor cererii, data primirii completării cererii, data comunicării cererii către intimat, data primirii întâmpinării, data comunicării întâmpinării către apelant/recurent, data primirii răspunsului la întâmpinare și data înaintării dosarului la instanța competentă.”

15. La articolul 84, alineatul (1) se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 84. — (1) Hotărârile redactate și motivate, inclusiv încheierile pronunțate în conformitate cu art. 673⁵ din Codul de procedură civilă sau, după caz, în conformitate cu art. 970 și 971 din Codul de procedură civilă, adoptat prin Legea nr. 134/2010, cu modificările și completările ulterioare, încheierile de amânare a pronunțării, încheierile privind îndreptarea erorilor materiale și încheierile privind lămurirea sau completarea dispozitivului hotărârilor se păstrează în mape.”

16. La articolul 93, alineatul (1) se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 93. — (1) Actele de sesizare a instanței, depuse personal sau prin reprezentant, sosite prin poștă, curier ori fax

sau în orice alt mod prevăzut de lege, se depun la registratură, unde, în aceeași zi, după stabilirea obiectului cauzei, primesc, cu excepția cazurilor prevăzute de lege, număr din aplicația ECRIS și dată certă.”

17. La articolul 93, după alineatul (2) se introduce un nou alineat, alineatul (21), cu următorul cuprins:

„(21) Dacă din motive obiective actele de sesizare a instanței nu au primit număr în aplicația ECRIS în condițiile alin. (1), acestea vor fi prelucrate cu prioritate a doua zi, cu aprobarea președintelui instanței sau a persoanei desemnate de acesta, încheindu-se în acest sens un proces-verbal și menționând ca dată certă data depunerii actului de sesizare la registratură.”

18. La articolul 98, alineatul (1) se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 98. — (1) Incidentele procedurale referitoare la compunerea completelor de judecată se vor soluționa cu respectarea normelor de procedură și a normelor de repartizare aleatorie a cauzelor, după blocarea completului de judecată investit inițial cu judecarea cauzei.”

19. La capitolul III „Desfășurarea activității administrative a instanțelor”, după articolul 103 se introduce o nouă secțiune, secțiunea a II¹-a, cu următorul cuprins:

„SECȚIUNEA a II¹-a

Dispoziții referitoare la activitatea premergătoare ședinței de judecată și de rezolvare a lucrărilor cu caracter administrativ, desfășurată în procesele începute după intrarea în vigoare a Codului de procedură civilă, adoptat prin Legea nr. 134/2010, cu modificările și completările ulterioare

Art. 103¹. — (1) Dosarele având ca obiect cererile de chemare în judecată introduse după intrarea în vigoare a Codului de procedură civilă, adoptat prin Legea nr. 134/2010, cu modificările și completările ulterioare, se transmit persoanei desemnate cu repartizarea aleatorie a cauzelor, în vederea repartizării pe complete, în aceeași zi sau, în condițiile art. 93 alin. (21), a doua zi.

(2) La data fixată pentru verificarea cererii de chemare în judecată, dosarele repartizate aleatoriu sunt transmise completului corespunzător, pentru îndeplinirea procedurilor premergătoare fixării primului termen de judecată.

Art. 103². — (1) Grefierul de ședință stabilit pentru completul căruia i s-a repartizat aleatoriu dosarul întocmește, pe baza dispozițiilor date de complet, toate comunicările prevăzute de lege înainte de fixarea primului termen de judecată, completează borderourile, dacă nu există o persoană desemnată cu atribuții privind expedierea actelor de procedură, și predă corespondența la arhivă în vederea expedierii, redactează încheierile și toate actele de procedură prevăzute de lege.

(2) Dovezile de comunicare primite la instanță se transmit grefierului arhivar care le atașează la dosar și le predă, de îndată, grefierului de ședință, împreună cu dosarul.

(3) Grefierul de ședință evidențiază dovezile de comunicare și data primirii comunicărilor în aplicația ECRIS și le prezintă completului de judecată, împreună cu dosarul.

(4) Grefierul de ședință urmărește termenele prevăzute de lege pentru efectuarea modificărilor sau completărilor la cererea de chemare în judecată, pentru depunerea întâmpinării și a răspunsului la întâmpinare, și informează completul de judecată cu privire la împlinirea acestora.

(5) Procedura de citare, redactarea încheierilor sau a altor acte efectuate în procedura prevăzută de art. 195 alin. (6) și (7)

din Codul de procedură civilă, adoptat prin Legea nr. 134/2010, cu modificările și completările ulterioare, se realizează de grefierul de ședință stabilit pentru completul căruia i-a fost repartizată aleatoriu cererea de reexaminare.

Art. 103³. — (1) Până la fixarea primului termen de judecată, dosarele se păstrează în arhivă, pe complete de judecată.

(2) Pe durata necesară efectuării actelor de procedură și studiului dosarului, acesta se preia din arhivă de grefierul de ședință și se păstrează de grefier sau completul de judecată, după caz.

Art. 103⁴. — (1) După îndeplinirea procedurilor premergătoare prevăzute de lege, dacă constată îndeplinite condițiile pentru stabilirea primului termen de judecată, completul de judecată fixează primul termen de judecată, dispunând citarea părților și, după caz, alte măsuri pentru pregătirea judecătii, în condițiile legii. Dosarul se predă de îndată grefierului de ședință care, în aceeași zi, introduce termenul în aplicația ECRIS.

(2) Emiterea procedurilor de citare pentru primul termen de judecată și ducerea la îndeplinire a celorlalte măsuri pentru pregătirea judecătii se realizează de grefierul de ședință imediat după fixarea termenului de judecată, pentru cauzele urgente, sau în cel mult 5 zile lucrătoare, pentru celelalte cauze.

(3) Președintele instanței poate dispune ca activitățile prevăzute la alin. (2) să fie realizate de un grefier desemnat în acest scop la nivelul instanței.

Art. 103⁵. — (1) Dispozițiile art. 103¹—103⁴ se aplică pentru activitatea premergătoare ședinței de judecată în primă instanță, în măsura în care legea nu dispune altfel.

(2) La instanța de apel și la instanța de recurs, dosarele având ca obiect cererile de chemare în judecată introduse după intrarea în vigoare a Codului de procedură civilă, adoptat prin Legea nr. 134/2010, cu modificările și completările ulterioare, se transmit persoanei desemnate cu repartizarea aleatorie în vederea repartizării pe complete. Dispozițiile art. 93 alin. (1) și (2)¹ se aplică în mod corespunzător.

(3) Dosarele repartizate aleatoriu sunt transmise președintelui completului de judecată corespunzător, pentru stabilirea primului termen de judecată.

(4) În caz de absență a președintelui, stabilirea primului termen de judecată se face de unul din ceilalți membri ai completului, iar în situația absenței tuturor membrilor completului, de către judecătorul din planificarea de permanență.

Art. 103⁶. — Dispozițiile secțiunii a II-a din prezentul capitol se aplică în mod corespunzător, în măsura în care nu contravin dispozițiilor Codului de procedură civilă, adoptat prin Legea nr. 134/2010, cu modificările și completările ulterioare, sau celor cuprinse în prezenta secțiune.”

20. La capitolul III, după articolul 110 se introduce o nouă secțiune, secțiunea a IV¹-a, cu următorul cuprins:

„SECȚIUNEA a IV¹-a

Dispoziții referitoare la activitatea de judecată desfășurată în procesele începute după intrarea în vigoare a Codului de procedură civilă, adoptat prin Legea nr. 134/2010, cu modificările și completările ulterioare

Art. 110¹. — La prima instanță, cercetarea procesului are loc în fața judecătorului, în camera de consiliu, cu citarea părților. Au acces în camera de consiliu părțile, reprezentanții lor, cei care îi asistă pe minori, apărătorii părților, martorii, experții, traducătorii,

interpreții, precum și alte persoane cărora instanța, pentru motive temeinice, le admite să asiste la proces.

Art. 110². — Pe ușa camerei de consiliu unde se desfășoară etapa de cercetare va fi afișată o listă cu procesele care au termen în acea zi, cu cel puțin o oră înainte de începerea ședinței. Lista va cuprinde și intervalele orare orientative fixate pentru apelul părților. În situația în care părțile nu sunt prezente la ora stabilită pentru strigarea cauzei, se poate proceda la strigarea următoarei cauze, fiind aplicabile dispozițiile art. 104 alin. (13). În cazul în care în aceeași sală se desfășoară, în aceeași zi, ședințe ale mai multor complete, se întocmesc liste separate.

Art. 110³. — Grefierul va fi prezent în camera de consiliu înainte de începerea ședinței, pentru a putea pune la dispoziție dosarele spre consultare; acesta se îngrijește totodată de atașarea la dosare a ultimelor acte de procedură sau a corespondenței sosite la registratură. După intrarea completului în camera de consiliu grefierul de ședință face apelul părților și referatul oral al cauzei, prezentând pe scurt obiectul pricinii, modul în care s-a îndeplinit procedura de citare și dacă s-au realizat măsurile dispuse de instanță la termenele anterioare.

Art. 110⁴. — În cazul în care completul de judecată are programate mai multe cauze pentru cercetare în camera de consiliu, aprodul sau grefierul de ședință, prin intermediul instalației de sonorizare, anunță, pentru fiecare cauză, persoanele prevăzute la art. 110¹ că este permis accesul în camera de consiliu.

Art. 110⁵. — Pe durata necesară desfășurării cercetării procesului dosarele se păstrează în arhivă, pe complete și termene de judecată. Dosarul se preia din arhivă pentru efectuarea actelor de procedură și ședința de judecată de către grefierul de ședință sau pentru studiul dosarului de către membrii completului, situații în care se păstrează de grefier sau completul de judecată.

Art. 110⁶. — Dispozițiile secțiunilor a III-a și a IV-a din prezentul capitol se aplică în mod corespunzător, în măsura în care nu contravin dispozițiilor Codului de procedură civilă, adoptat prin Legea nr. 134/2010, cu modificările și completările ulterioare, sau celor cuprinse în prezenta secțiune.”

21. La capitolul III, după articolul 114 se introduc două noi secțiuni, secțiunile a V¹-a și a V²-a, cu următorul cuprins:

„SECȚIUNEA a V¹-a

Dispoziții referitoare la înregistrarea cererilor de apel sau de recurs și înaintarea dosarelor la instanța de apel sau de recurs în procesele începute după intrarea în vigoare a Codului de procedură civilă, adoptat prin Legea nr. 134/2010, cu modificările și completările ulterioare

Art. 114¹. — La primirea cererii de apel sau recurs depuse direct sau trimise prin poștă, fax, poștă electronică sau curier se formează un dosar separat cu același număr, cu indicativul «A», respectiv «R», care se atașează la dosarul de fond al cauzei. Cererile de apel sau recurs se înregistrează în evidențele prevăzute de lege, după care grefierul arhivar le predă de îndată președintelui instanței sau persoanei desemnate de acesta. Președintele instanței poate decide ca procedura scrisă să fie realizată de 2 sau mai mulți judecători ai instanței sau de președintele completului imediat următor celui care a soluționat cauza. În cazul în care persoana desemnată de președintele instanței să realizeze procedura scrisă a participat la

soluționarea cauzei respective, președintele instanței va numi un alt judecător.

Art. 114². — După efectuarea lucrărilor menționate în art. 114¹, circuitul dosarelor este următorul:

a) în cazul în care cererea de apel sau recurs nu îndeplinește condițiile prevăzute de lege, președintele instanței sau persoana desemnată de acesta ia măsuri pentru comunicarea către apelant/recurent a lipsurilor cererii în vederea completării sau modificării ei;

b) în cazul în care cererea de apel sau recurs îndeplinește condițiile prevăzute de lege sau după ce aceasta a fost completată sau modificată conform dispozițiilor lit. a), președintele instanței sau persoana desemnată de acesta dispune comunicarea cererii către intimat, împreună cu motivele de apel/recurs, și a copiilor certificate de pe înscrisurile alăturate care nu au fost înfățișate la prima instanță, în vederea depunerii întâmpinării;

c) întâmpinarea depusă se comunică de îndată apelantului/recurentului, punându-i-se în vedere obligația de a depune la dosar răspunsul la întâmpinare; în același mod se procedează și în cazul în care se formulează apel/recurs incident și apel/recurs, provocat;

d) președintele sau persoana desemnată de acesta, după împlinirea termenului de apel sau recurs pentru toate părțile, precum și a termenelor prevăzute pentru depunerea întâmpinării și răspunsului la aceasta, ia măsuri pentru înaintarea la instanța de apel/recurs a dosarului împreună cu apelurile făcute, întâmpinarea, răspunsul la întâmpinare, apelurile sau recursurile incidente sau provocate și dovezile de comunicare a acestor acte;

e) după sosirea dovezilor de comunicare a tuturor actelor și după împlinirea termenului de apel sau de recurs pentru toate părțile, grefierul arhivar va înainta dosarul la instanța de apel ori de recurs, cu adresă semnată de președintele instanței sau de judecătorul desemnat, în care se vor consemna: numărul dosarului, numărul și data hotărârii atacate, numele și prenumele părților care au declarat apel sau recurs, numărul copiilor de pe cererea de apel ori recurs, mențiunea dacă apelul sau recursul a fost timbrat, caz în care se va indica valoarea taxei judiciare de timbru și a timbrului judiciar ce au fost achitate, mențiunea dacă s-a depus întâmpinare și răspuns la aceasta, dacă a fost promovat apel și recurs incident sau provocat.

Art. 114³. — Toate comunicările care trebuie efectuate către părțile din dosare după primirea cererii de apel sau recurs se întocmesc, pe baza dispozițiilor date de președintele instanței sau de persoana desemnată de acesta, de către unul sau mai mulți grefieri desemnați de președintele instanței. În acest scop, la sfârșitul programului de lucru cu publicul, grefierul arhivar preia de la președintele instanței sau de la persoana desemnată de acesta dosarele formate ca urmare a depunerii cererilor de apel sau recurs pe care le predau grefierilor desemnați în vederea întocmirii adreselor de comunicare. Corespondența întocmită se predă în vederea expedierii la arhivă unde va rămâne până la primirea răspunsului sau expirarea termenelor

prevăzute de lege. Grefierul desemnat urmărește termenele prevăzute de lege pentru efectuarea modificărilor sau completărilor la cererile de apel sau recurs, precum și pentru depunerea întâmpinării și a răspunsului la aceasta.

Art. 114⁴. — Dovezile de comunicare primite la registratură se transmit grefierului desemnat, care le atașează la dosar și le prezintă, de îndată, împreună cu dosarul, președintelui instanței sau persoanei desemnate de acesta.

Art. 114⁵. — Dispozițiile secțiunii a V-a din prezentul capitol se aplică în mod corespunzător, în măsura în care nu contravin dispozițiilor Codului de procedură civilă, adoptat prin Legea nr. 134/2010, cu modificările și completările ulterioare, sau celor cuprinse în prezenta secțiune.

SECȚIUNEA a V²-a

Dispoziții referitoare la înregistrarea și judecarea cererilor de contestație în anulare și de revizuire în procesele începute după intrarea în vigoare a Codului de procedură civilă, adoptat prin Legea nr. 134/2010, cu modificările și completările ulterioare

Art. 114⁶. — (1) Dosarele având ca obiect contestațiile în anulare sau revizuire introduse după intrarea în vigoare a Codului de procedură civilă, adoptat prin Legea nr. 134/2010, cu modificările și completările ulterioare, se transmit persoanei desemnate cu repartizarea aleatorie a cauzelor, în vederea repartizării pe complete, în aceeași zi. Dispozițiile art. 93 alin. (1) și (2)¹ se aplică în mod corespunzător.

(2) Dosarele repartizate aleatoriu sunt transmise completului corespunzător, pentru îndeplinirea procedurilor premergătoare fixării primului termen de judecată, la data fixată pentru verificarea cererii.

Art. 114⁷. — În situația în care hotărârea împotriva căreia se îndreaptă calea extraordinară de atac a fost pronunțată în primă instanță, se aplică corespunzător dispozițiile secțiunii a II¹-a și secțiunii a IV¹-a din prezentul capitol, în măsura în care aceste dispoziții nu contravin prevederilor Codului de procedură civilă, adoptat prin Legea nr. 134/2010, cu modificările și completările ulterioare.

Art. 114⁸. — (1) În situația în care hotărârea împotriva căreia se îndreaptă calea extraordinară de atac a fost pronunțată de instanța de apel sau de recurs, președintele completului căruia i-a fost repartizată cererea realizează procedura scrisă în conformitate cu dispozițiile art. 114²—114⁵, care se aplică în mod corespunzător, în măsura în care aceste dispoziții nu contravin prevederilor Codului de procedură civilă, adoptat prin Legea nr. 134/2010, cu modificările și completările ulterioare.

(2) Dispozițiile art. 103² se aplică în mod corespunzător.

(3) Ulterior realizării procedurii scrise, președintele completului stabilește primul termen de judecată. Dispozițiile art. 103⁵ alin. (4) se aplică în mod corespunzător.”

Art. II. — Prezenta hotărâre intră în vigoare la data intrării în vigoare a Codului de procedură civilă, adoptat prin Legea nr. 134/2010, cu modificările și completările ulterioare.

Art. III. — Prezenta hotărâre se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

p. Președintele Consiliului Superior al Magistraturii,
Oana Andrea Schmidt-Hăineală

București, 18 iulie 2012.
Nr. 637.

ABONAMENTE LA PUBLICAȚIILE OFICIALE PE SUPORT FIZIC

— Prețuri pentru anul 2012 —

Nr. crt.	Denumirea publicației	Număr de apariții anuale	Valoare (TVA 9% inclus) — lei		
			12 luni	3 luni	1 lună
1.	Monitorul Oficial, Partea I	900	1.200	330	120
2.	Monitorul Oficial, Partea I, limba maghiară	144	1.500		140
3.	Monitorul Oficial, Partea a II-a	200	2.250		200
4.	Monitorul Oficial, Partea a III-a	435	430		40
5.	Monitorul Oficial, Partea a IV-a	4.800	1.720		160
6.	Monitorul Oficial, Partea a VI-a	250	1.600		150
7.	Monitorul Oficial, Partea a VII-a	48	540		50
8.	Colecția Legislația României	4	450	120	
9.	Colecția Hotărâri ale Guvernului României	12	750		70

NOTĂ:

Monitorul Oficial, Partea I bis, se multiplică și se achiziționează pe bază de comandă.

ABONAMENTE LA PRODUSELE ÎN FORMAT ELECTRONIC

— Prețuri pentru anul 2012 —

Produs	Abonamentul FLEXIBIL (Monitorul Oficial, Partea I + alte 3 părți ale Monitorului Oficial, la alegere)									
	Lunar					Anual				
	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300
AutenticMO	50	130	330	790	1.740	500	1.250	3.130	7.510	16.520
ExpertMO	100	250	630	1.510	3.320	1.000	2.500	6.250	15.000	33.000
Autentic+ExpertMO	130	330	830	1.990	4.380	1.300	3.250	8.130	19.510	42.920

Produs	Abonamentul COMPLET (Monitorul Oficial, Partea I + toate celelalte părți ale Monitorului Oficial)									
	Lunar					Anual				
	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300
AutenticMO	60	150	380	910	2.000	600	1.500	3.750	9.000	19.800
ExpertMO	120	300	750	1.800	3.960	1.200	3.000	7.500	18.000	39.600
Autentic+ExpertMO	150	380	950	2.280	5.020	1.500	3.750	9.380	22.510	49.520

Colecția Monitorul Oficial în format electronic, oricare dintre părțile acestuia

50 lei/an

Prețurile sunt exprimate în lei și conțin TVA.

Mai multe informații puteți găsi pe site-ul www.expert-monitor.ro, unde puteți aplica online comanda.

EDITOR: GUVERNUL ROMÂNIEI

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)

Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro

Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.70, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72

Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

